

ci zarządzeń (art. 130, 160, 164, 226, 394 § 1, 472 k.p.c.), zaś sąd w postaci orzeczeń. Ze względu na poglądy przeciwne, autor podkreśla, że sąd nie podejmuje czynności decyzyjnych w postaci zarządzeń²⁴. Ilekroć w ustawie mowa jest, że sąd zarządza, rozumieć przez to należy, że sąd wydaje orzeczenie (w danym wypadku postanowienie), mocą którego zarządza (np. art. 153, 218, 241, 248, 530 k.p.c.). Jak przy tym zauważa W. Broniewicz,²⁵ w praktyce sądowej zarządzenie jako postać (a nie treść) czynności decyzyjnych sądu jest nieznanne.

Sąd wydaje się zbędne wprowadzanie proponowanych nowych rozwiązań, skoro możliwe jest wykorzystanie tych, które już obowiązują. Przy czym te zawarte w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji wymagają zmian, tak aby wyeliminować wskazane wcześniej wadliwości. Za uzasadnione natomiast należy uznać wprowadzenie ogólnokrajowej bazy adresów do doręczeń. Zanim to jednak nastąpi, konieczne jest pilne znowelizowanie zawartych w k.p.c. przepisów dotyczących doręczenia zastępczego, albowiem obecnie obowiązujące rozwiązania nie zawsze pozwalają na realizację założonych celów.

Jarosław Świeczkowski

SUBSTITUTE DELIVERY IN CIVIL PROCEEDINGS

The Author analyzes issues concerning substitute delivery in civil proceedings, indicates defective legal regulations in this field and presents *de lege ferenda* conclusions. The current regulation of art. 138 and 139 of the Code of Civil Procedure is only slightly changed in comparison to the regulation of the substitute delivery contained in art. 151 – art. 155 of the Code of Civil Procedure of 1930 and, among other things, due to the fact that social and economic relations have changed the regulations in this regard are still faulty. The Author points out that defective provisions concerning substitute delivery can be removed by revising the provisions of the Code of Civil Procedure because the current solutions do not always allow for the implementation of all goals. The Author emphasizes that the delivery of correspondence to the addressee in civil proceedings is extremely important due to the fact that it can determine the validity of the proceedings in the face of party's inability to defend its rights. It can also result in the invalidity of activities undertaken in the course of proceedings and significantly affect its continuation. For example, as a result of the objection of incorrect notification of parties, the appeal can be considered groundless. The Author also presents proposals to amend law, including the provisions of the Act on Bailiffs and Enforcement concerning the institution of the protocol of facts and to introduce a national database of addresses that can be used for delivery.

²⁴ Odmiennie A. Góra-Błaszczkowska, *Postanowienia sądu pierwszej instancji w procesie cywilnym*, Warszawa 2002, s. 19.

²⁵ Por. w. Broniewicz, *Glosa...*, OSP z 2001 r., nr 7–8, poz. 116.